

U DOMOVINI DRAKULE SA 7 BIJELIH KUGLI

by Damir Gobec

Početkom Srpnja malo i odabrano društvo skupilo se na aerodromu Pleso kako bi poletjelo na krilima Croatia airlinesa prema domovini Bethowena, a kasnije i domovini malo manje sluhom nadarenog Drakule. Vjerojatno ste shvatili da se radi o Austriji i Rumunjskoj, zemljama koje nemaju ama baš ništa zajedničkog, osim što će ugostiti juniorsku izbornu vrstu Hrvatske u orijentacijskom trčanju. I tako, kako to obično biva u avionima, nakon obilnog doručka sletjeli smo ne baš mekano na aerodrom u Beču. Činjenica da smo dobili posebni pozdrav u avionu nije nas mogla odvući od misli da je pilot vjerojatno zabunom umjesto kotača za sletanje izvadio nešto što u svakom slučaju nije bilo okruglo. Na letu za Bukurešt uživamo u komforu Austrian airlinesa, nažalost nismo dobili Mozart kugle na koje smo se guštali. Ovajput spuštanje je prošlo bez problema, a na izlazu smo shvatili da nas čeka dug i težak dan. Temperatura zraka bila je oko 37 C, a na pisti vjerojatno i preko 40 C. Kad smo već pomislili da smo konačno stigli, uslijedile su uobičajene carinske formalnosti, koje su zahvaljujući vrlo brzim carinicima i grupi francuskih hokejaša, (cca. 60-90 g.) čiji voditelj je svakih 30 sekundi morao nešto "pametno" pitati, trajale samo sat-dva. Na izlazu iz aerodroma po prvi puta se susrećemo sa organizatorom. Ljubazna djevojka odvela nas je do autobusa. Naravno da su se naša najgora predviđanja ostvarila. Autobus je bio još iz vremena kad je mali Drakula tražio dudu i igrao se skrivača po svom dvorcu. Da stvar bude još gora, bunkere za stvari još nisu izmislili, pa je sva prtljaga išla u bus. Kapacitet sjedala smo proračunali na cca 45, i naravno da je nas bilo samo 46, pa je naš vjerni Fabo proveo pet sati sjedeći na svojem malom ruksaku. Teško je opisati temperaturu koja je vladala u tom busu, ali sam siguran u jedno, i deve bi potražile sigurniji i malo hladniji prijevoz. Tako smo se mi truckali preko pet sati po cestama koje je i Franc-Jozef izbjegavao u svoje doba. Već je odavno pao mrak i tko zna koji potomci grofa Drakule su letjeli okolo kad smo stigli u Govoru. Dočekala nas je potpuno drugačija slika od onoga što smo vidjeli po putu. Osvijetljeni hoteli, cvijeće uz cestu, zastave i sve ono što čini atmosferu dobrom. Na izlazu iz autobusa vladao je pravi kaos, nisi znao tko hoće prije van, stvari su ispadale van, ljudi naglavačke tražili spas u nešto hladnijoj noći. Pošto smo platili smještaj i sve pristojbe kao da spavamo u Sheratonu, konačno smo dobili i ključeve soba. Naravno da i tu nije sve išlo glatko, pa smo nakon duže rasprave uspjeli dobiti i sobu za naše cure. Bila je to najljepša soba, odnosno apartman u okolici. Imali su čak i televizor, o programu još nisu čuli ovdje, ali glavno da šušti. Apartman je imao i kadu za razliku od ostalih soba, gdje smo se morali snaći sa nekom vrsta tuša. Eto tako je prošao prvi dan.

Drugi dan, doručak po sistemu švedskog stola, klopa moglo bi se reći, zadovoljava. Konačno slijedi i prvi kontakt sa Rumunjskom šumom. Karte su izvrsne, vrlo točne i detaljne. Prolazimo petnaestak kontrola svi zajedno i diskutiramo varijante. Tu i tamo

javlja se problemi u orijentiranju koje pokušavamo riješiti zajedničkim snagama. Poslije treninga opet klopa, pa na zasluženi odmor. Za skelektora i skelektoricu nema odmora, sastanak za sastankom, pa izvlačenje i tako to u nedogled. Svečano otvaranje proteklo je u mimohodu gradskim ulicama, demonstraciji lokalnog folklor, govora mjesnih uglednika i naravno u znaku najatraktivnije izborne vrste, tj. Hrvatske. Nije da se hvalimo, ali u prekrasnim trenirkama, hrvatskim kapicama, majicama sa vlastitim imenima i najvećim kišobranom koji je poslužio kao suncobran, nismo dali nikome do daha. Najviše pozornosti privukli smo od strane Japanaca koji nisu propuštali priliku, a da nas ne snime.

Konačno je osvanuo i dan natjecanja. Vidna nervoza zavlada je među natjecateljima, ali i skelektorima. (Neću vam ovdje pisati o rezultatima jer za to imate list " Orijentacija ".) Atmosfera u našem taboru izvrsna je. Svakom svojom pojavom vadimo mast Jugićima i to nam daje još veću snagu. Gamba i Sonja najbolje su iskoristili svoju brzinu i imali najbolje rezultate od naših. Sonja je čak skinula i do sada najbolji hrvatski rezultat na sprintu. Nikola se izgleda zapalio za nekog komada, pa je štancao žensku kontrolu i naravno prešao u atletičare, odnosno bacače diska. Ostali su trčali negdje u okviru svojih mogućnosti, a za kaznu najboljima je pala kiša na proglašenju. Povratak u hotel uslijedio je odmah nakon proglašenja u superluksuznim autobusima koji kad nalete na rupu imaju tako dobre amortizere da se još idućih nekoliko kilometara tresete. Tko kaže da luna-park u Rumunjskoj nije besplatan. Sva sreća da juniori nisu preživjeli ono što je skelektor preživio. Ima li veće kazne od vožnje u rumunjskom džipu pretrpanog trenerima od kojih su čak pet Rusa raspoloženi za razgovor.

Večernji termin iskorištavamo za naš uobičajeni sastanak i razmatranje taktike za klasiku. Usput smo nastavili tradiciju hrvatske generacije juniora iz '95, te smo izvjesili TOP 10 juniora i juniorki po izboru naše ekipe. U tom trenutku postali smo daleko najsimpatičnija i najpopularnija ekipa.

Dan klasike, vrijeme idealno u jutarnjim satima, atmosfera dobra, vidna trema. Preživjeli smo opet ranojutarnju vožnju autobusima do starta. Sabina po običaju ide na cilj i priprema sve za doček. Zastave, osvježenje, štoperice, startne liste, izračunavanje rezultata, urlanje u finišu, sve je to sastavni dio njenog posla. Moj posao je da dečki i cure stignu na vrijeme na start, da ne zaborave kompas, karton i sl., da se popiške prije starta, da ih izmlatim ako su slabo trčali, te ono najvažnije, da ih psihološki priprelim na urlanje Sabine na cilju. Osim što čamim po pet sati u šumi i smrznem se kao deva na sjevernom polu, sve ostalo je u redu. Da ne bude sve tako crno, potrude se juniori, koji me uvijek po dolasku na cilj očaraju svojim rezultatima. Tako je bilo i ovaj put, tri diskvalifikacije i ne baš očaravajući rezultati. U tom trenutku bijes je zavladao i za kaznu sam juniore htio poslati pješke u hotel. Sva sreća da sam se sjetio da bi im to bila nagrada s obzirom na to kakvi su autobusi. He, he za kaznu su se truckali u autobusima.

Navečer smo se dogovorili da ne idemo na ponudeni izlet drugo jutro, već da jutro iskoristimo za lagani trening na karti. Prijavili smo se na lokalnu trku " Govora kup " i juniori su imali laganicu na najkraćoj stazi, dok su se skelektori mučili na najdužoj. Da nam nitko ne može reći da smo se vratili u Zagreb bez nagrade potrudio se Gamba koji je u stravičnoj konkurenciji desetogodišnjaka osvojio izvrsno šesto mjesto, a kao dokaz

dobio je i diplomu. Ostatak dana proveli smo na vrlo neuobičajeni način. Otišli smo na biljar. Pitate se šta tu ima čudno? Skoro pa ništa, osim što je od petnaest kugli na stolu bilo čak sedam bijelih. Pitate se opet, kako smo ih razlikovali od glavne bijele? Teško! Što se može, čovjek se mora zadovoljiti s onim što ima, pa smo i mi tako proveli nekoliko sati u zabavljanju s bijelim kuglama. Poslijepodne je bio za izbornike zadnji sastanak na kojem se raspravljalo o štafeti, ali i o daleko zanimljivijim temama kao što su: tko to zaljeva lokalne policajce vodom sa prozora? Nakon uvjeravanja svih izbornika da nemaju pojma o tome, organizator je otišao na kratko van prostorija hotela. Prilikom njegovog ponovnog ulaska zavladao je urnebesni smjeh, jer je došao potpuno mokar. Ah, ti juniori. Naši juniori ne mogu se pohvaliti skalpovima policajaca, ali prema nekim informacijama stradale su Ruskinje, Francuzi, Danci...

Osvanuo je i dan štafete na koje smo se morali zadovoljiti solidnim rezultatima naših cura, dok su dečki odlučili da kartu treba doreambulirati (čast iznimkama Totu i Fabi). Jura je tražio okolo po šumi čaše umjesto kontrola, a možete si samo zamisliti koliko je to teško. Organizatoru se naime jako žurilo, pa je kontrole počeo skupljati puno prije predviđenog vremena. Sva sreća da smo kasnije obradili kontrolora IOF-a pa je Juri umjesto perforacija priznato i opisivanje kompromitirajućih čaša. Na kraju i nije ispalo tako loše, Jugići su iza nas u obje konkurencije. Nakon proglašenja uslijedila je prava jagma za našim hrvatskim kavicama koje su otišle u sve krajeve svijeta (Južna Afrika, Švicarska, Finska...). Za odrađeni posao skelektor je počastio sve juniore finim rumunjskim zrakom, vožnjom u hotel u busevima i Coca-Colom. Zanimljivo je da nijedan trgovac ovdje "ne zna" matematiku, pa se tako redovito dogodi da račun bude viši nego po cjeniku. Sva sreća da smo mi uvijek to okrenuli u svoju korist, pa su trgovci prilikom drugog računanja uvijek pogriješili u našu korist, vjerojatno su im se ruke tresle pod našim budnim okom.

I eto tako nakon nekoliko mjeseci treniranja za tjedan dana ludog trčanja i mučenja dolazi i zaslužena završna večer. Ovaj put, mada je bila najavljivana, štafeta golih 4x400 nije se odigrala, pa smo se morali zabavljati na drugi način. Nikola i Jura pofarbali su kosu u ljubičasto, te čvrst prigrlili lokalna piva i komade koje su izluđivali svojim pitanjima. Fabo i Ivan su kontrolirali situaciju, Daniel je plesao kao lud, a Gamba je muku mučio sa svojom prehladom. Cure su uživale u proučavanju anatomije dobro građenih juniora, a tu se naročito iskazala Sonja. U neko doba skupina Norvežanki zalila je kompletni plesni podij s dva -tri lavora vode. Kako su ovdje stradale i naše djevojke, muški dio ekipe odlučio se za osvetu koju je proveo u sobi 405 gdje su obitavale Norvežanke. Nažalost nakon opsežnih priprema i punjenja kanti za smeće vodom, niti jedna od dotičnih osoba nije bila u sobi pa smo morali smisliti drugi način osвете. I tako dok smo stajali u dotičnoj sobi i smišljali pakleni plan, Jura više nije mogao držati svoju kantu pa je dio vode prolio po vrućem plesnom podiju. Ostatak vode upotrijebili smo za improvizaciju tzv. hrvatskog vodenog kreveta. Sva sreća da su Norvežani putovali još istu noć, jer mislim da ih naša improvizacija ne bi oduševila. Preostali dio večeri proveli smo u ritmu Macarene i ostalih ljetnih hitova.

Za neke sunčano jutro i nije bilo tako dobro, jer zna se da nakon burne noći slijedi i jutro u kojem svi traže mir i tišinu. Kako nam u hotelu nisu dali doručak, sav ostatak novaca potrošili smo u lokalnim dućanima, gdje u pravilu nema ništa za kupiti osim klope i

mineralne vode koje ovdje ima u izobilju. Čak je tu i tamo serviraju sa lokalnim porodicama puževa u flaši. Sabini, pošto je vegetarijanac, to se nije svidjelo, ali nama ostalima dobro dođe pojačana prehrana.

Na žalost svih uslijedio je povratak autobusima do Bukurešta, u kojem na našu veliku sreću ne moramo koristiti tramvaje, jer naš ZET je prema njima takav luksuz da su neki čak izjavili da će ubuduće redovito kupovati kartu kad se vrate u Zagreb. U Bukureštu nas je dočekao naš avion i konačno uz pravu klopku stigli smo na zapad. Na aerodromu u Beču proveli smo cijeli dan i noć, tako da smo ga upoznali kao svoj džep.

Konačno u rano jutro krećemo put Zagreba. Letimo buisenes klasom, uživamo u klopi, vidicima i pomalo se već prisjećamo prekrasnih sedam dana koje smo proveli u trčanju za što boljim rezultatom, iskustvom i dobrim društvom.

Ovom prilikom htio bih se zahvaliti svim juniorima na korektnoj suradnji, a posebno onima koji su sudjelovali na prvenstvu: Nikoli, Danielu F., Ivanu, Gambi, Juri, Danielu L., Saši, Sonji, Jeleni, u nadi da ćemo i iduće sezone imati dobru suradnju, ali sa puno više treniranja i boljim rezultatima.

Još jednom želim naglasiti da naravno uz svu ovu dobru zabavu ide i jako naporan rad kroz godinu. Stotine sati rada i treninga stoje iza nas, kako bi se moglo učestvovati na ovom natjecanju. Ako ste spremni na to, pridružite nam se, juniorska izborna vrsta vas zove.